

som Jernbanekommissionen nærede og gav Udtryk i sin Betænkning og sine Forslag, der dog her nærmest have tjentsom Mønster, og jeg vil ikke haabe, at Administrationen skal knibe ud, saaledes at man under den ny Form i Virkeligheden og realiter beholder den gamle Ordning. Saaledes som det foreliggende Forslag er affattet, er der intet som helst til Hinder for, at vi faa en enevældig Generaldirektør, der, med Ministerens Billigelse, Ministerens Sanktion, mere eller mindre kan tillade sig en altfor overvejende Andel i den hele Styrelse og Ledelse. Men jeg paaskønner som sagt, at den højtærede Minister er gaaet saa vidt, som han er gaaet, og haaber, at man ved Udførelse af Loven skal komme til et godt Resultat.

Hvad Spørgsmaalet om Lønninger angaar, kan jeg henholde mig til de Udtalelser, der fremkom fra den sidste ærede Taler. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at det ikke kan siges, at Rigsdagen har vist sig kneben med Hensyn til Lønninger, thi naar denne Lov træder i Kraft, vil den for denne ene Etats Vedkommende medføre en forøget Statsudgift af henved 700,000 Kr., og det er min fulde Overbevisning, at naar der er gaaet nogle Aar, og alle Lovforslagets Lønnings- og Pensionsbestemmelser fuldt ud sker Fyldest, saa vil Statskassen faa en forøget Udgift til Lønninger og Pensioner ved Statsbanedriften af over 1 Mill. Kr. aarlig. Jeg haaber, naar Rigsdagen viser sig saa kulant med Hensyn til Lønninger og Pensioner ved Statsbanedriften, at det da ogsaa maa føre til, at der tilvejebringes mere stabile og rolige Forhold ved Statsbanedriften, end man hidtil har mærket. Der har været en Misnøje og Uro inden for denne store og vigtige Etat, som det har været ret ubehageligt, at lægge Mærke til. Jeg vil haabe, at denne Lønningslov maa føre til, at man fra denne Side faar mere Ro og Tilfredshed i Sindene; det kan jo ikke nægtes, at Lovgivningsmagten har strakt sig vidt i Retning af at imødekomme de Ønsker, der ere udtalte fra Personalets Side. Jeg skal kun med Hensyn til Lønningsreglerne gøre en lille Bemærkning, og det er den, at Folketinget er ikke meget principfast i sine Bestemmelser. Det er ikke længere siden end i Fjor, da dette Ting afgav Betænkning angaaende Forslag til Lønninger ved Postvæsenet, at hele Udvalget var enigt i, at nu skulde det ordnes saaledes, at alle Alderstillæg skulde gives for hvert 4de Aar i Stedet for som hidtil for hvert 5te Aar. Denne Opfattelse, som alle Partier vare enige om, er ogsaa

opretholdt i dette Forslag, alene med Undtagelse af de øverste Lønninger. For Generaldirektoratet og 1ste Lønningsklasse har man ment at burde forandre Princip og sætte hvert 3die Aar i Stedet for hvert 4de Aar. Jeg synes just ikke i og for sig, at der paa dette Sted var nogen særlig Anledning dertil, men naar de Herrer ville det, kan det jo ikke nytte, jeg protesterer. Der er adskillige Forhold, som jeg kunde have ønsket nu havde fundet sin Afgørelse ved Behandlingen af denne Sag. Den sidste ærede Taler berørte et af disse. Det var Spørgsmaalet om Statsbaneanlægene. Dette staaer jo fremdeles hen uafgjort. Ogsaa dette Spørgsmaal er det overladt til Ministerens Forgødtbefindende at træffe Afgørelse om i Fremtiden. Jeg er af samme Opfattelse som den sidste ærede Taler, at Statsbaneanlægene burde sortere under Statsbanedriften. Der er ikke nogen Anledning til vedblivende at opretholde disse to Institutioner, saaledes som det hidtil har fundet Sted. Der er et andet Spørgsmaal, som jeg ogsaa kunde have ønsket afgjort, og det er Spørgsmaalet om Kommissariaternes Stilling baade over for Statsbanerne og over for de private Baner. Dette Spørgsmaal er slet ikke berørt i dette Lovforslag. Finansudvalget interesserer os i Reglen hvert Aar med at fortælle os, hvor meget de kongelige Kommissærer oppebære aarlig i Gage, og et eller andet enkelt Medlem interesserer sig for at holde en større eller mindre Tale om dette Punkt. Men nu, da vi staa ved en Afgørelse af Spørgsmaalet om Statsbanedriften, lader man det ligge. Det giver Haab om, at vi i Fremtiden kunne forlyste os ved at høre adskillige kritiske Bemærkninger ved Finanslovens Behandling angaaende dette Forhold. Jeg skal da tillade mig at erindre de fremtidige Talere om, at her var Tiden og Stedet, hvor denne Sag skulde have faaet sin Afgørelse, men jeg savner de nødvendige Bestemmelser herom i det foreliggende Lovforslag. Men saaledes som Lovforslaget foreligger og paa dette sene Stadium af Rigsdagssamlingen, agter jeg ikke at stille Ændringer eller anspore noget Medlem til at stille Ændringer; det vilde være ørkesløst nu at spille Tiden dermed. Jeg anbefaler Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, og er glad over, at vi med Hensyn til Organisationen ere komne det Skridt fremad, vi ere komne. Jeg haaber, det skal lykkes os i Fremtiden at komme videre, og det er en Selvfølge, at Tinget med Opmærksomhed vil følge den højt-